

Kruté stroje

ukázka

Jako všichni sadisti si Rashil potrpěl na vnější dojem. Úspěch či neúspěch každé akce neměřil jen podle toho, k jakému dospěl zisku nebo koho z nepřátel se mu podařilo zlikvidovat, stejně důležité pro něj byly doprovodné efekty. Třebaže by to nikomu nepřiznal, i prohra, byla-li náležitě bombastická, mu přinášela potěšení svého druhu.

Rád se stylizoval do role démonického padoucha, což by u démona nemělo být tak těžké, ale buďto nevěděl, nebo si odmítal připustit, že k takové roli je potřeba jistá noblesa a alespoň elementární vzdělání. Hluboko uvnitř zůstával stejným primitivem, jakým byl, než se vyšvihl do funkce šéfa podsvětí.

Jsou lidé, kteří můžou krást a vraždit nevinné a nechávat za sebou spoušť, a stejně si zachovají obdiv davů, stačí jim dělat to všechno s božskou elegancí nebo rošťáckým úsměvem, ale to není schopnost, která se dá naučit. A jste-li vraždící psychopat, kterému chybí styl, nepomůže vám žádný imagemaker. Latrína natřená na zlato se nestane palácem, pořád to bude jenom zlatá latrína.

Felix Jonáš si dokázal nechat všechny tyhle myšlenky projít hlavou a přitom udržovat přátelský úsměv. Rashil byl dost ješitný na to, aby v tom úsměvu nespátkoval ironii, byl přesvědčen, že přátelství s ním je meta, po níž musejí toužit i ti, které už párkrát skoro nechal zabít a které drží v šachu krví psanou smlouvou, takže mu musejí buď otročit, nebo se nechat vykuchat, což byl bohužel přesně Felixův případ.

„Vteřinku, hned se ti věnuju,“ mávl na Felixe stojícího u dveří a obrátil se zpátky ke svému psacímu stolu – designovému psacímu stolu z dubu wenge a chromu za sto třicet papírů nejmíň, postavenému na křivé betonové podlaze, takže se kinklal; na jednom konci ozdobenému sousoším z umělého pískovce, zobrazujícím dvě feidiovské antické krásky, jak si to spolu rozdávají. Na druhém ležel otevřený notebook.

Rashil měl na sobě tmavě modrý vlněný oblek s proužkem, podle všeho italský, pod ním černý rolák a zlatý řetěz kolem krku. Černé vlasy měl nagelované a ulíznuté dozadu, tmavé kočičí oči mu svítily v hladké bledé tváři, jako by to byla čínská váza se dvěma prasklinami v glazuře, nebo si dosaďte jinou nechutnou metaforu, to je jedno.

Světlo lampy nedosahovalo až k ocelové zvukotěsné stěně, jež oddělovala kancelářsky pojatý prostor od zbytku podzemní garáže, a tam, na hranici stínu, stála ženská postava, z níž byl zatím vidět jen obrys a špičky lodiček. Felixe čímsi znepokojovala, ale nedokázal určit, čím; i když sebevíc napínal zrak, nerozeznával z ní víc detailů než jakýsi obdélník ve výši, kde obvykle končí kostice push-upky, jako by měla kolem krku zavěšený podnos se zákusky. Občas se něco zalesklo v místě, kde měly být oči, ale ten pohled se neupíral na nic konkrétního.

Ve světle před stolem se potil chlap v manšestrovém saku, které mu nepadlo, hlavně proto, že měl ramena o málo užší než předek autobusu, a z rozšklíbené košile se mu vyvalovalo chlupaté břicho, pod jehož kůží jako by se cosi přelévalo, a zřejmě to nebyl závažný případ nadýmání.

„Nikdo nemůže říct, že nejsem benevolentní,“ pronesl Rashil směrem k němu. „Aspoň se to nikdo zatím neodvážil, no ne? Nechá vám parchantům tolik výhod, že kdyby se to rozneslo, všichni by si řekli, že jsem musel změknout. Občas si to říkám i já sám.“ Naklonil se k vazounovi, který stál jako socha a zíral před sebe. „Řekni, jsem měkkej?“

„No... ne, jasně, ne,“ vybublalo z něj.

„Ale ano, jsem! Jsem jako ta zasraná Kubišová, starám se o vás, krmím vás, ještě vám platím, z čistý dobroty srdce. Máte lidský potřeby? No jo, vždyť já to chápu, máte lidský těla, takže spánek, jídlo, chlast, co hrdlo ráčí, takovej já jsem. A čeho se dočkám místo vděku? Jenom ztráty respektu, tak je to. A kdo za to může?“

Ohlédl se a kývl na Felixe.

„Kdo za to může?“ zopakoval.

„Společnost?“ tipnul si Felix.

Rashil zvolna obešel velkého démona, který se ani nehnul, poplácal ho zlehka po zádech, pocuchal ho přátelsky ve vlasech, pak ho náhle chytil za hnědé kučery a smýkl s ním k zemi, ve výši kolen si obrátil jeho hlavu vzhůru, aby mu mohl hledět do očí.

„Ty za to kurva můžeš!“ rozkřikl se, „tebe tu mám od toho, abys těm zmrdům ukázal, kdo je šéf. Když já jsem mírnej, ty musíš být o to větší svině! Musíš je buzerovat, odírat, ždímat z nich krev, aby si neodvážili ani prdnout. A když přijdou brečet za mnou, já můžu ukázat vlídnou tvář, jasný?“

Rashil se uklidnil, urovnal si klopy, vytáhl z náprsní kapsy zlaté pero a chvíli si ho zamyšleně prohlížel.

„Proč se mi to vůbec dostává na stůl?“ pronesl zvolna a zase už měl ten lehký italský přízvuk, který se hodil k jeho účesu a kvádru. „Když se ti chlapi poperou v hospodě, máš vybrat náhodně pět z nich a provést jim něco jako... co já vím...“

Ruka s perem se mihla a hrot se zabořil hluboko do očního důlku předkloněného démona. Démon vydal zvuk jako špatně omráčené prase na porážce, vztyčil se a napřáhl ruce k tváři, ale zarazil se, nedotkl se pera, které mu trčelo z oka. Kůže kolem se svraskala a z prohlubně se vyvalila rudá tkáň, bublavě se šířila, až pokryla půlku jeho obličeje. Z místa, kde trčelo pero, se syčením vycházela pára, démon vyrážel temné vzlyky a z úst mu tekly žluté sliny.

„Nebo něco jinýho,“ pokračoval Rashil klidně, „copak nedokážeš nic vymyslet sám?“

Démon naposled zajechel, pak svěsil ruce podél těla a podařilo se mu zas postavit rovně. Bylo slyšet jen funění, jak mu dech hvízdal v rozšířených nozdrách, a tiché pleskání krve na podlahu. Ženská silueta za stolem se ani nepohnula.

Rashil se natáhl, s mlasknutím vytáhl pero a otřel si je do jeho saka.

„Budeš se muset víc snažit,“ oznámil mu, „nedostatek invence je jako rakovina. Teď padej, ať tě nevidím.“

Hromotluk se obrátil, zdravým okem blýskl po Felixovi, který si zachoval neutrální výraz, pak se vypotácel ze dveří. Rashil zatím přičichl k peru a znechuceně je odhodil do popelníku na stole.

„Debilové,“ ulevil si. „Ožerou se, porvou a ještě se nechají vyfotit do bulváru. Moc měkkej, to jsem.“

„No jo, tohle si bude léčit sotva tejdén.“

„Hovada stupidní, hlavně že remcat dovedou. Ani se nenadějem a budou mít odbory, věř mně, že na to dojde.“

„Pozval sis mě kvůli něčemu konkrétnímu, nebo ses chtěl jenom vykecat?“ opáčil Felix.

„Na vykecávání mám psychouše, co bere osmnáct stovek na hodinu, k čemu bych potřeboval tebe?“

„Přeplácíš ho.“

„Jo, to je fakt.“

Rashil se postavil za stolem, sebral jednu slohu a poslal ji proti Felixovi. Ten ji zachytil, než stihla spadnout, přitáhl si židli a prolétl pár prvních listů.

„Milan Kuneš,“ četl, „majitel stavební firmy. Zemřel při nehodě na stavbě.“

Rashil si olízl rty. „Že prý nějaká směs epoxidové pryskyřice a vodního skla v kombinaci s kapalným dusíkem. Ani ho z toho nevysekali. To jsou věci, co?“

Felix si vybral jiný list.

„Jan Poupě, infarkt. Bylo mu, hm... jednadvacet.“

„Jo jo. Ta dnešní mládež, nic to nevydrží.“

„A pak je tu Aleš Svoboda, knihovník. Zmrzl. Teď v září?“

„Stane se,“ pokrčil rameny Rashil.

Felix se dostal o odstavec dál. „Letěl na rogalu, proud vzduchu ho vynesl do výšky šest a půl kilometru... Hypotermie a hypoxie. Co je hypoxie?“

„To dýcháš jak vzteklej a přitom se dusíš. Fór je v tom, že v takové výšce víc kyslíku vydechneš, než vdechneš. Jenomže ze všeho nejdřív zmagoriš, takže je ti to fuk.“

Felix sklapl slohu. „A co já s tím?“

Rashil si sepal bledé ruce a prohlížel si místa, kde mu na kůži ulpěly kapky krve.

„Chci, abys zjistil, kdo za tím stojí, a sejmul ho,“ pronesl.

„Byly to tři nehody. Nebo mi něco uniklo?“

„Jo, možná jo. Fajn, jestli to byly nehody, přesvědč mě. Jestli ne, máš volnou ruku udělat něco pro dobro světa, to ty rád, ne?“

„Čím byli ti tři důležití? Proč by ti na nich mělo sejt?“

Rashil se zlehka ušklíbl, pak koukl na tissotky na levém zápěstí.

„No, musím běžet. Pár dní teď budu mít fofry. Pokud mi něco budeš chtít, obrať se na mou sekretářku. Tamaro?“

Silueta na ten signál postoupila blíž a světlo odhalilo její tvář. Půlku tváře. Víc jí neměla.

Brada byla roztržena v půli a z levé půlky čelisti zbývala jen obnažená kost, mezi úponky svalů prosvítaly zuby, červená svraskalá kůže sahala od krku až ke spánku, těsně mýjela oko, zasahovala polovinu nosu a z jedné nosní dírky dělala jen nepravidelnou šterbinku. Ústa vypadala jako odkvetlá růže, jako zhmotnělá koncentrovaná bolest, že zabolí i jen se dívat.

Tam, kde odtržená část obličeje končila, přecházela bez varování v hladkou kůži bez poskvrnky, tmavě modré oči s decentním, zkušeným nalíčením, vlasy barvy manga v elegantní vlně, zlatá náušnice se smaragdem, jedna, druhé ucho tam nebylo.

Felixovi to vzalo pár chvil, než se mu podařilo odmyslet znetvoření, pak usoudil, že jí může být kolem pětadvaceti a kdysi musela vypadat půvabně. Měla štíhlou ale nikoli kostnatou postavu, takový ten typ, na které konfekční kancelářský kostýmek vypadá jako róba od Valentina. To, co jí viselo na hrudníku, byla obdélníková tabulka se světelnými diodami, jaké v tramvajích ukazují zastávky, na levém předloktí měla místo hodinek malou klávesnici, nejspíš bezdrátově spojenou s tabulkou.

„Abych nezapomněl,“ řekl jí Rashil, „ukážte tady panu Jonášovi to video. Bude ho zajímat.“

Přikývla, obrátila se k Felixovi a její ruka se dotkla několika kláves.

Pojďte prosím za mnou, proběhlo po displeji.